

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 95. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277815312/facsimile.pdf> (tilgået 25. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

Hvorfor hadede alle Mennesker dette Hus? Hvorfor havde Eberhard efterhånden mistet alle sine Lektioner, da det hed, at han boede her — indtil den tyske Købmand tog sig af ham. Hvorfor skulde Pigerne bort herfra?

Ja, her var koldt og mørkt om Vinteren, de frøs, og de sultede tit. Men om Sommeren, når Genskeret af Solen faldt ind over de sorte og brune Mure som Skær af Guld, og Jomfru Liebleins Blonster skinnede så røde og blå derovre i hendes Vindue, og han undertiden med Et kunde ånde en sådan sød og sød Duft langt, langt borte fra — ja derudefra, hvor den store Himmel stod, fra Græsset og Jorden — da kunde han græde, ganske stille og sådan, at Eberhard ikke så det, af bare Glæde og Lykke over, hvor skönt her var.

Og en Dag var en Sommerfugl kommet flagrende herind gennem Gyden, en snehvid Sommerfugl. Han troede først, det var et Sneflug og blev angst og bedrøvet: „Eberhard! Eberhard! Vinteren kommer allerede igen!“ Men så smilte Eberhard og rundede varligt sin Hånd om det lille, flagrende Dun og sagde, at det var en Sommerfugl. Og han havde holdt den længe i sin hulede Hånd, og dér havde den sejlet stille op og ned på sine hvide Vinger, som var den slet ikke bange, og Eberhards Øjne havde været så milde og så fugtige, som når han om Søndagene talte om Schwarzwald . . .

„Et Barn . . . et Barn her!“ havde Præsten råbt.

Ja, her havde et Barn det netop godt. De var jo alle så venlige og milde mod ham, de knælede ned og så på ham sådan, at hans Hjærte blev så bevæget, at han måtte græde. Tit kom Madam Gendlachsen: „Husk, I må ikke røre ham,“ sagde hun, „husk dog —“ Og de græd da, de hvide Kvinder, og de så på deres Hænder, og de var fulde af Sår, som Martyrernes . . .

Det var sandt, om Aftnerne var de tit fulde og skreg, men det var, når Mændene kom. Mændene, syntes Benedict, dem skulde Præsten true og straffe. Der var undertiden Herrer imellem dem, Herrer i store, blå Kapper med mange Slag og med høje, snævre Silkehatte og Gamasjer med blanke Støvler. Men Eberhard sagde,